

[Gert Petersen]

ne vi høre her – de borgerlige ordførere, der skulle være med til at sprede det glade budskab.

For at berolige alle vil jeg gerne have lov til at sige med det samme, at ingen magt i himlen eller på jorden har udstyret statsministeren eller hans disciple med sådanne evner; men de tror det åbenbart selv. Hvordan skulle statsministeren ellers finde mod til at komme med netop følgende karakteristik af situationen for tre år siden. Sådant skulle lønmodtageren have tænkt dengang, sagde statsministeren:

»Hvornår bliver det min tur, hvornår står jeg som langtidsledig med det triste perspektiv, at jeg hvert andet år kan få et jobtilbud, som i de fleste tilfælde ikke fører nogen steder hen?«

Sådan ynkes altså de langtidsledige, som de havde det for tre år siden, af den selv samme statsminister, der har sørget for, at de langtidsledige, hvis de ikke efter en bestemt frist skaffer sig et job eller et uddannelses tilbud – og det er der mange af dem der ikke vil kunne – skal straffes med endnu lavere kompensation end hidtil. Det er da krokodilletårer, det, som vi så fra talerstolen her i forgårs.

Statsministeren bryster sig også over – og det har vi hørt gentaget af borgerlige ordførere – at antallet af bistandshjælpsmodtagere er faldet. Men hvor mange af dem på varig hjælp er kommet over på den nye sociale pension, og hvor mange har ikke fået frataget deres supplerende bistandshjælp til arbejdsløshedsdagpengene som følge af nedskæringer på grund af stramninger i kommunerne, som igen er fremkaldt af regeringens politik?

Hvad de ungdomsarbejdsløse angår, hvor man er så stolt af, at man er kommet ned på 60.000, og lukker øjnene for, at der er 40.000 andre, som ikke søger uddannelse og også er uden for arbejdsmarkedet, ja, så er de overladt til markedsmekanismen og statsministerens optimisme. Over 17.000 manglede praktik- og lærepladser pr. 1. juni i år, og op mod 40 pct. får slet ingen erhvervsuddannelse. Mange langtidsledige unge sendes direkte ud i fattigdom, men statsministeren og hans disciple synes, at det er blevet lettere at være dansker.

Statsministeren var også ved at gå bagover af benovelse over, at arbejdsløsheden er fal-

det med ca. 40.000, som han sagde, siden – ja, siden hvornår? Nej, ikke siden regeringen kom til, men siden 1983, det vil sige, da den havde regeret et år og arbejdsløsheden toppede, for hvis vi ser det i forhold til oktober 1982, da statsministeren holdt sin første åbningstale, er der i løbet af disse tre år tale om et fald i arbejdsløsheden på årsbasis på 12.200. Arbejdsløsheden i dag er følgelig på samme tårnhøje niveau, som statsministeren med rette kaldte uacceptabelt og katastrofalt, da han selv var i opposition.

Samtidig skal man ikke glemme, hvilke vilkår den statsminister og hans regering har skabt for de 240.000–250.000, der uden selv at have villet det er kastet ud i arbejdsløshed. Det loft, som regeringen i efteråret 1982 indførte over dagpengenes maksimumsats, har betydet en nedgang indtil nu på 14 pct. i levestandard i forhold til det øvrige samfund. Det er altså bare i løbet af små 3 år. Den samme skæbne har ramt efterlønsmodtagere, personer på barselorlov og de syge, og de sidste er desuden blevet straffet med karensdagen.

Hvad har statsministeren så at sige om det? Jo, han har to ting. Først mindes han igen elendigheden for 3 år siden, hvor – siger han – man måtte spørge sig selv, hvor længe det ville vare, før der overhovedet ikke var flere penge til en ordentlig hjælp til de gamle, de syge og de handicappede. Det over altså den statsminister at sige, der som en af sine allerførste handlinger forringede hjælpen til de syge, og som gennem sine kolossale indgreb over for kommunerne også har forringet de glemtes vilkår.

Den anden bemærkning fra statsministeren skal vistnok være en slags trøstens ord til de arbejdsløse og de syge: nu vil man snart til igen at regulere dagpengene. Men hvorfor og hvordan? Det blev der jo ikke rigtig sagt noget om i åbningstalen; men i TV, også i forgårs, har statsministeren leveret svaret. Fastfrysningen i 1982 blev indført, fordi der var for ringe afstand mellem de arbejdsløses og de syges dagpenge og arbejdslønnen. Nu er afstanden blevet større, og denne afstand skal fastholdes. Under forudsætning af det vil man så regulere dagpengene; om det er med de to pct. eller en indeksregulering, står hen i det uvisse.

Statsministeren sagde også i TV, at hans tale ikke havde været så konkret, men at den var baseret på grundlæggende holdninger.